

ЯЎГЕНІЯ ЯНІШЧЫЦ

Сасновыя вянцы

Прашу, дорога, не вужэй,
Не зарастай быллём,
Што казку лесу,
беражэ
Сасновы мама дом.

Яна сказала б, што цяплей
У ім не для красы —
Што ў лесе зроду зацішней
Было ва ўсе часы.

Яна сказала б, што удвух
Тут жыць ды не тужыцы,
Бо нават сам жывічны дух
Пайшоў ад прагі — «жыць».

Яна сказала б, што спакон
Плылі ва ўсе канцы
І для дзвярэй і для акон
Сасновыя вянцы.

...Я прытуляюся да сцен
Смаліана-залатых.
[Як на выгодзе перамен
Мне не хапае іх!]

Райца-сніща па начах
Шэпт верхавінных стром,
Пакуль трымает на плячах
Сасновы мама дом.

Мой белы бусел

Лёгкім прымаразкам ціхім —
Дол скавана-зайнелы.
...Ты з якой растаў буспіхай,
Мой нядайні бусел белы!

Снег спявает калыханку,
Палыхнуў агонь вавёркі.
Сцеражэ тваю буслянку
Вечер шчыры, ветах зоркі.

За шытвом, за чаем з мятай
Маці думае у скрусе,
Каб, крый божа, па-над хатай
Не ўскружыўся чорны бусел!

Развідняе. Развідняе.
Рэчка скінула аковы.
Бела пёрыкі раняе
Прадапошні снег зімовы.

Вечнае поле

Запомню, поле, твой абрис,—
Тут горача, бы ў мліва.
Тут мarmуровы абеліск,
Тут брацкая магіла.

Жыты ў далонь, як дар, бяры,—
Крутая перавяслы.
І зорка высіцца ўгары,
Зірні: ёй не пагаснуць!

Глухі

Колер воч не пагас, не патух,—
На стагоддзе святла назапашана.
Ад кантузій дзядзька аглух —
Пад Берлінам яго ашарашила.

Ён, як прывід у полі здаля.
І рубашка яго замедалена...
А ўсё чуе, як плача зямля,—
Усё тая, што зажыва спалена.

Белазорыя, мкнүць каласы!
Васількамі сцяжыначка выт чаца!..
Чуе дзядзька сяброў галасы
І ўсё кліча іх — не даклічаца.

Колькі іх, дарагіх, франтавых
Адляцелі у неба бясхмарнае.
...Сустракае унукаў сваіх
З легендарнай Чырвонае Армії.

Кака дзядзька: «У баі — не ў раю».
І душа яго зноў развярэздзіца:
— Дайце месца мне ў першым
страю,
Я за матку-землю пастаю
І загіну, як раптам — спатрэбіца.

Ноччу

Чацвёртая.

На вуліцы мароз.
А на акне успыхвающ ляўкоі.
Чаму шкадней
ад самых первых слёз
Дзіця маё святлецца ў пакоі?

Мы з ім, як на ляшчыне спарышы,
Мне ёсць каля каго ў мароз
сагрэцца.
І не гадзіннік цінькае ў цішы,
А трапяткове сынавае сэрца.

* * *

Гэтак мне яшчэ не выпадала,
Не было ўва мне такой нуды,
Каб да беглай сцежкі прыпадала,
Што бяжыць няведама куды.

Гэтак не было яшчэ са мною,—
Каб не знала: вораг ты ці брат;
Каб канала над чужой струною
Сэрца,
ўкамянялае ад страт.

...Чуйныя,
даражком размыты крокі.
З дрэў злятаюць дзёны календары.
І сатканы вобраз твой далёкі
З белага туману і зары.

